

BUDOUČNOST

CIRKVE

2-2010

EDITORIAL

Milí čtenáři,

v období velikonoční radosti k vám přicházíme s novým číslem Budoucnosti církve. Na co se můžete těšit tentokrát?

Úvodní zamyšlení s názvem **Vše má svůj čas** si pro nás připravil P. Roman Dvořák. Druhou část zamyšlení nad tématem **Práce jako povolání** přinášíme hned na prvních stranách.

Poselství papeže Benedikta XVI. k XXV. světovému dni mládeže, který jsme oslavili na Květnou neděli, si můžeme připomenout hned poté.

V neposlední řadě nesmíme zapomínat na to, že se nám pomalu a jistě blíží Světové dny mládeže 2011, které budou probíhat ve španělském Madridu. Protože se již na přípravách pracuje, budeme vám postupně přinášet aktuální informace. Již nyní můžeme začít osobní přípravu třeba **modlitbou za toto setkání**, kterou naleznete na předposlední stránce.

V **představování ředitelů** jsme zabrousili do brněnské diecéze, takže máte možnost poznat nejvyššího - dva metry měřícího - ředitele P. Romana Kubína.

Jak proběhla v diecézích **setkání biskupů s mládeží jejich diecézí**, to se můžete dočíst v jednotlivých svědectvích, a že toho bylo mnoho... Kromě těchto setkání se před Květnou nedělí konalo také **X. mezinárodní fórum mládeže** v Římě, kde jsme měli také naše dva zástupce – Terku a Martina, kteří se s námi podělili o své zážitky.

Všichni, kteří se chtějí zúčastnit Celostátního setkání animátorů v Kroměříži, by se měli na toto setkání přihlásit přes své diecézní centrum pro mládež. Na ty, kteří se přihlásí do konce května, čeká dárek. A ty z vás, kteří nepojedou, prosíme o modlitbu za toto setkání.

Děkujeme!

Věřím, že se vám toto číslo bude líbit.

V případě, že by tomu tak nebylo, své připomínky, ale i náměty, rady, příspěvky zasílejte na adresu: mladez@cirkev.cz.

Jarní dny naplněné radostí přeje

Zdeňka Hennigová

BUDOUCNOST CÍRKVE, časopis pro podporu pastorace mládeže. Ročník XVII., číslo 1. Vychází 5x ročně. Vydává: Asociace křesťanských sdružení mládeže, o.s. a Sekce pro mládež České biskupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6.

Redakce: Zdeňka Hennigová, Anna Brabcová, Marie Světníčková, Petr Jakeš, Petra Přenosilová, Petr Hrtús, P. Vít Zatloukal.

Adresa: Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 739, mladez@cirkev.cz.

Sazba: Vít Zatloukal.

Autor fotografií na obálce z diecézního setkání biskup Františka Václav Lobkowicze s mládeží: P. Petr Kuník

Tisk: Tiskárna Kleinwächter, Frýdek-Místek

Registrace MK ČR E 18746. ISSN 1803-8158.

Objednávky přijímá redakce časopisu. Rozšiřuje se bezplatně.

OBSAH

Vše má svůj čas	3
Práce jako povolání	4
Mistře dobrý, co musím dělat	10
Světové dny mládeže	14
X. mezinárodní fórum mládeže	15
Nová povolání	16
Řada mladých mužů se připravuje na kněžství	20
Rozhovor s ředitelem	21
Diecézní setkání mládeže	22
Týden modliteb za mládež	26
Celostátní setkání animátorů	26
Modlitba za Světové dny mládeže v Madridu	27

VŠE MÁ SVŮJ ČAS

V životě každého z nás se objevují období, kdy něco očekáváme a různě se také připravujeme. Silné bývají okamžiky, kdy prožíváme důležitou událost – ať už tu, kterou jsme předpokládali, nebo jinou, která přišla nena-dále. Nechybí však ani etapy, v nichž reflektujeme to, co již proběhlo. Asi se shodneme na tom, že právě popsané momenty se v běžném životě prolínají a mnohdy nemáme ani moc času o nich zvláště rozvažovat.

Čas, který prožíváme, nás však v této úvaze milým způsobem inspiruje. V posním období nás provázely nejrůznější přípravy na Velikonoce. Věřím, že se nejednalo pouze o přípravu aktivit nejrůznějšího druhu, ale též o pokus vytvořit ve svém životě prostor pro Boží působení, které o Velikonocích máme před očima a které zakoušíme v nevídané míře.

Ačkoli samotné velikonoční třídení uplyne většinou velmi rychle, nemůžeme přeskočit ani jednu z událostí těchto dnů, a tak s trpělivostí očekáváme radostné zvolání: „Aleluja, Pán vstal z mrtvých!“

Zdalo by se, že přichází na řadu „pouhé“ hledění na oslaveného Krista. Ano, znovu a znovu nás může a má fascinovat a překvapovat pohled na Zmrtvýchvstalého, ale na druhou stranu je to on sám, který své učedníky zve. Jednak na místa, kde se s ním můžeme setkat (srov. Mt 28,10), a také k tomu, abychom očekávali zaslíbený dar Ducha Svatého (srov. Lk 24, 49; Sk 1,4-5).

Všechno má svůj čas. Je dobře, že po dobách příprav přichází realizace díla, radost z toho, co bylo vykonáno, a všeho, co je s ním spojeno, i čas ohlednutí či reflexí. Zároveň si znovu a znovu připomínejme, že „není po všem“, že jako křesťané jsme lidmi žijícími nadějí a očekáváním. Naplnění Božích zaslíbení však není v našich rukou – proto nic neuspěcháme. Zůstaňme otevření tomu, co pro nás připravil Pán!

*P. Roman Dvořák
ředitel DCM České Budějovice
a DCŽM Křiž*

PRÁCE JAKO POVOLÁNÍ

Prof. Michael J. Naughton

Druhá část příspěvku, který zazněl během IX. mezinárodního fóra mládeže dne 30. března 2007 v Římě k tématu Význam práce v lidském životě. Text je překladem z francouzského textu, který vyšel ve sborníku z tohoto fóra vydaném Papežskou radou pro laiky pod názvem „Les Jeunes et le Travail: témoigner du Christ dans le monde du travail.“ První část byla již zveřejněna v BC 1/2010.

SUBJEKTIVNÍ ROZMĚR PRÁCE

V katolické sociální tradici neuděluje důstojnost produktivita práce, ale spíše skutečnost, že práce je vykonávána lidskou bytostí. Encyklika *Laborem exercens* nám říká, že „musíme soustředit naši pozornost na práci v subjektivním smyslu“ (č. 6). Ve stejném odstavci je řečeno o člověku: „Jako osoba pracuje, vykonává různé činnosti náležející k pracovnímu procesu. Ty všechny, mimo svoji objektivní platnost, mají sloužit k uskutečnění jeho lidství, ke splnění osobního povolání, které je mu vlastní právě proto, že je člověk.“ John Ruskin jednou řekl, že „největší odměnou (nebo trestem) za práci není to, co za ni dostaneme, ale to, čím se skrze ni stáváme“.

POVOLÁNÍ

Abychom mohli práci vnímat jako povolání, musíme nejprve vidět své povolání jak ve vztahu ke svému univerzálnímu povolání, tak ve vztahu k životnímu stavu. Právě v těchto dvou povoláních jsou morální i duchovní kořeny našeho povolání dávat.

Slovo „vocation“ (tj. *povolání* – pozn. *překl.*) pochází z latinského slova „vocare“, což znamená „volat, vyzývat“. Zvláště se jedná o výzvu, povolání k dávání.

Naším prvním povoláním není pracovat, ale být plně lidmi, žít pro to, k čemu jsme

byli stvořeni (povolání Boží). I když práce je součástí povolání každého z nás, povolání nemůžeme redukovat pouze na práci. Když proto mluvíme o povolání, naše první myšlenka směřuje k našemu lidství obecně, nejenom k naší práci.

Druhá dimenze našeho povolání se vztahuje k našemu životnímu stavu, který vůči církvi může být životem řeholním, kněžským nebo laickým. Jedná se o stav sounáležitosti, určuje hlavní komunitu, která pro nás skýtá jisté výsady. Coby katolíci bychom se měli všichni modlit za náš životní stav, který pro nás Bůh připravil.

Avšak povolání není pouze povoláním k manželství, celibátu nebo řeholnímu životu. Jistě, je to první závazek našeho života, ale není jediným. Také naše práce je povoláním. Povolání k práci se netýká pouze konkrétního typu práce, ale způsobu, jakým ji vykonáváme – naše práce musí být darem. Jestliže žijeme svoji práci jako příležitost k dávání, zlidšťujeme svět a sebe samotné. Mimoto nám práce umožňuje překonávat náš vrozený egocentrismus tím, že se připojujeme k dalším lidem, abychom dosáhli společného cíle a produkovali zboží a služby potřebné k důstojné existenci všech. Společnost není zdravá, jestliže její formy práce činí obtížným vnímání práce jako daru sebe sama nebo vytváření pracovních komunit.

Koncepce práce jako povolání dávat druhým vlastní talent je hlavní dimenzí katolického pohledu na práci.

PRÁCE JAKO DAR – KATOLICKÉ SOCIÁLNÍ PRINCIPY

Když američtí domorodci potkali Evropany a dali jim dary, byli překvapeni posesivitou (majetnictvím) Evropanů. Očekávali, že jim bílí návštěvníci vrátí jejich dary, aby je dali do společného oběhu. Myšlenka dávání dárků v oběh byla pro obyvatele Západu tak překvapující, kteří pro označení amerických domorodců vymysleli název „Indian givers“ („indiánští dárci“ – aby označili ty, kteří žádají své dárky zpět). Američtí domorodci pochopili - a my bychom si to měli uvědomit také - že jestliže dar není rozdělen, morálně kazí (korumpuje) toho, kdo jej dostává.

V *Laborem exercens* Jan Pavel II. vysvětluje, že když někdo pracuje, vstupuje mezi potomky dvou dědictví:

- 1) dědictví odkázaného Stvořitelem v podobě přírodních zdrojů;
- 2) dědictví odkázaného ostatními skrze vše, co už bylo vyvinuto na základě přírodních zdrojů.

Jestě dřív, než začneme pracovat, už máme dluh vůči Stvořiteli a ostatním lidem, kteří nám poskytli nástroje a možnost mít podíl na blahobytu stvoření.

Podle katolické sociální tradice nejsou lidé nástrojem k našemu úspěchu. Jsou stvoření k obrazu Božímu, určení pro jeho království, a proto k nim musíme chovat úctu.

V západní kultuře máme tendenci považovat vlastnictví za soukromou záležitost: „Pokud nikomu neubližuji, mám právo dělat si, co chci, s tím, co je moje.“ Svatý Augustin upozorňoval na to, že slovo „privé“ (*soukromý, pozn překl.*) pochází ze slova „priver“, což znamená zbavit smyslu

nebo podstaty. Chápat naše vlastnictví, volby a náboženství pouze jako privátní znamená odmítnout uznat pravou povahu darů.

Aby podpořili povolání k práci, musí podle Josefa Piepera lidé, kteří pracují, zaujmout správnou pozici jedni k druhým („justice“ se latinsky řekne „ius“, což znamená právo). To znamená, že mají dostávat plat adekvátní tomu, aby mohli získávat majetek, zvláště majetek produktivní, tj. výrobní prostředky. Znamená to však také, že stát má nad jejich životy omezenou moc.

Jestliže se zabýváme problémem pouze z hlediska technického nebo ekonomického, přehlédneme často jeho komplexnost a jeho základní lidskou dimenzi. Dívat se na věci v celé jejich komplexnosti nám pomáhá vyhnout se vnitřnímu ochuzení jedince.

I když je naše povolání dávat hluboké a významné, když pracujeme, přesto tu zůstává ještě jeden problém. Nebo přinejmenším já mám ještě jeden problém. Když se naplno dávám v práci nebo v rodině, mám často zvláštní reakce. Cítím následky dávání se naplno. Začínám si stěžovat, „protože dělám všechnu práci sám, protože jsem to já, kdo se v tomto vztahu musí zapírat, protože oni nedávají tolik, co dávám já, proč je tento vztah tak nevyvážený?“, atd. Často se necítím dostatečně oceněný a ptám se sám sebe, proč mí kolegové neuznávají moje zásluhy. Cítím tíhu povinnosti a ztrácím svoji štedrost ducha, což vede k vytvoření syndromu oběti. Tato tendence stavět se do role oběti vede k pocitu, který nejen neutralizuje sílu dávat, ale jedná proti mně, vyvolává únavu, vyčerpání a nakonec cynismus. Má práce už není místem rozvoje a posvěcení, ale „dis-formace“.

Na základě toho pochopíme, že nemůžeme dávat, co jsme nedostali. Jak říká latinské přísloví, *nemo dat quod non habet*, „nikdo nedává, co nemá“. Jinými slovy, abychom

mohli dávat správným způsobem, potřebuje správným způsobem přijímat.

Abychom mohli správně pracovat, musíme správně trávit volný čas – sestavený ne ze zábavy, ale z kontemplace, připravenosti dostávat, přijímat. Abychom pochopili naše povolání k práci, nestačí pouze vědět, jak dávat v práci, ale potřebujeme přijmout svět a Boha.

VOLNÝ ČAS JAKO KONTEMPLACE

Volný čas jako kontemplace je odlišný typ aktivity vůči práci. Jeho funkce není „obdržet“, „získat“ od nás, ale „přijmout“, obnažit se, abychom přijali to, co Bůh od nás chce. Benedikt XVI. vysvětluje, že člověk „dosahuje hlubšího smyslu sebe sama ne skrze to, co dělá, ale skrze to, co přijímá“ (*Josef kardinál Ratzinger, Úvod do křesťanství*), ne skrze to, co obdrží, získá, ale skrze to, co přijme. Můžeme volný čas popsat na základě zvyku přijímat.

1. Prvním je zvyk na samotu, ticho, nejen absenci vnějšího hluku, ale vnitřní přerušeni emočních mechanismů, kterými jsme byli ovlivňováni v průběhu let, abychom mohli znovu zaslechnout hlas moudrosti. Mnozí z nás, když působí ve světě, jsou rozštěpeni a ztrácejí své těžiště tím, že zapomínají na svoji pravou přirozenost. Naše pracovní aktivita, rodiny, společenství, atd. ať jsou jakkoli dobré, mohou vyvolat rozklad nás samotných. Toto rozštěpení plodí celou sérii emočních mechanismů; iluzi o vlastní velikosti, pocit nepochopeného génia, pomstychtivé výplody, projevy sebeuspokojení, falešné hrdinství, atd. Naše emoční mechanismy maskují náš skutečný stav a vytvářejí v nás falešný obraz o sobě. Často jsou to naše mechanismy, monology bez konce, které nám zabraňují si skutečně odpočinout, neboť náš duch je neustále neklidný. Když je zastavíme, vytvoříme podmínky, aby se

v nás mohla svoboda Božího slova zjevit v celé své síle. Zde se rodí nejhlubší forma ticha, jehož nejintenzivnějším ovocem je modlitba – ticho, které znehybňuje ducha a srdce a otevírá člověka Bohu.

2. Druhým zvykem je slavení svátečních dní. Jestliže neprožíváme správně svátky, nebudeme prožívat správně ani práci. Sváteční den není jednoduše den na konci týdne ani den k nadpracování, kdy dokončujeme naše týdenní projekty: je to posvátný den, den Páně, kdy znovu nalézáme – skrze Písmo svaté, svátosti, rekreaci, odpočinek, ticho, atd. – smysl naší existence, včetně smyslu našich pracovních aktivit. V naší tržní ekonomice je sváteční den jednou z nejjasnějších ukázek toho, že výroba a konzum nás neovládají, protože svátek naplňuje chvíle a prostor, kde lidé nejsou principiálně definovatelní jako pracovníci či konzumenti, ale jako lidské bytosti, stvořené a vykoupené. Být pouze pracovníkem nebo konzumentem nás dehumanizuje, protože práce a konzumace jako takové nás zaměstnávají v rámci omezených cílů. Sváteční den je nezbytný pro naši humanizaci, jestliže je charakterizován dimenzí slavení, kdy přijímáme a potvrzujeme naši finalitu.

Jan Pavel II. napsal: „*Nebojte se dát svůj čas Kristu!*“ Vysvětlil, že potřebujeme zvláště znovuobjevit den Páně „*nejen tak, že budeme žít požadavky víry naplno, ale také tak, že budeme konkrétně odpovídat na nejhlubší lidské tužby. Čas daný Kristu není nikdy čas ztracený, ale spíš získaný, a naše vztahy a rovněž celý náš život se mohou stát hlouběji lidskými.*“ (*Dies Domini*, 7)

3. Třetím zvykem je služba. Zdá se být více podobná práci než volnému času, přesto být s těmi, kteří nám alespoň zdánlivě nemohou být ničím nápomocni, ve skutečnosti může být okamžikem, kdy dostáváme nejvíce. Jean Vanier vysvětluje, že „jestliže zůstaneme na úrovni ‚dělat‘ něco pro lidi, můžeme

zůstat na hranici nadřazenosti“. K hlubokému sdílení s lidmi dospějeme, pokud jsme „s“ nimi, zvláště s těmi nejzranitelnějšími a s těmi, kteří stojí na okraji společnosti. Ti, kteří pro nás zjevně nemohou být žádnou pomocí, jsou naopak právě těmi, kteří pro nás mohou udělat více, než můžeme udělat my pro ně. Jak říká Benedikt XVI.: „*Ten, kdo je v pozici pomáhajícího, uznává, že právě tímto způsobem je pomáháno také jemu. Skutečnost, že může pomáhat, není jeho zásluhou ani důvodem k chlubení. Tento úkol je milostí*“ (*Deus caritas est*, 35). Zvyk sloužit, jít k lidem na okraji společnosti je niterně spojen se svátečním dnem. Ve dvanácté kapitole Matoušova evangelia vidíme Ježíše, jak pobouřil farizeje, protože uzdravil člověka v sobotu. Jan Pavel II. v *Dies Domini* zdůrazňuje vztah mezi eucharistií a službou. „*Neděle dává věřícím těž příležitost, aby se věnovali skutkům milosrdenství, lásky a apoštolátu*“ (*Dies Domini*, 69) a „*žita tímto způsobem stává se nejen nedělní eucharistie, ale celá neděle velkou školou lásky, spravedlnosti a pokoje*“ (*Dies Domini*, 73).

Tyto činnosti během volného času nejsou způsobem, jak uniknout světu (jako je tomu v případě zábavy), ale jsou prostředkem, jak vidět svět takový, jaký je. Připomeňme si „vizitku“ Matky Terezy z Kalkaty:

Ovocem TÍCHA je modlitba

Ovocem MODLITBY je víra

Ovocem VÍRY je láska

Ovocem LÁSKY je služba

Ovocem SLUŽBY je pokoj.

Klíčem ke všemu je začít tichem – v otevřenosti, v disponibilitě přijímat. Nejprve přijímáme, nejprve jsme milováni, potom odpovídáme, pak znovu přijímáme – pokoj. Tato „vizitka“ nám umožňuje vidět svět jednoduše a hluboce ve své celistvosti, pochopit a znovu potvrdit vlastní celistvost.

To nás vede k podstatě našeho povolání – k integritě.

INTEGRITA

Když dospějeme k tomu, že považujeme práci za povolání a volný čas za kontemplaci, máme v rukou ingredience, abychom dospěli k pravdivé integritě, směřujeme ke kořenům jejího významu – v latině *integritas* (pochází ze slova *integrum* - celý, úplný, neporušený). Integrita se vztahuje k naší celistvosti se schopností shromáždit jednotlivé části našeho života jako úplná lidská bytost. Nejedná se pouze o to, abychom našli rovnováhu mezi prací a volným časem. Ve skutečnosti hledat tuto rovnováhu často obnovuje nebo dokonce zdůrazňuje rozdělení, protože nás to vede k tomu, abychom si mysleli, že rozřešíme naše přetvářky. Bez opravdové integrity je rovnováha terapeutickým prostředkem, který vytváří jen slabou verzi integrity.

Co se týče integrity, encyklika *Laborem exercens* ukazuje katolický princip Vtělení/Svátostnost: „*Protože práce je ve své subjektivní stránce vždy činností osobní, actus personae (čin osoby), vyplývá z toho, že se jí účastní celý člověk, tělo i duch, bez ohledu na to, zda je to práce tělesná či duševní. A celému člověku je také určeno slovo živého Boha, evangelní poselství spásy, v kterém nalézáme mnoho ponaučení – jakoby zvláštních osvětlení – týkajících se lidské práce. Je však třeba tato ponaučení odpovídajícím způsobem vnitřně přijmout, je nutné vnitřní usilí lidského ducha, doprovázené vírou, nadějí a láskou, aby se s pomocí těchto pouček dostalo práci konkrétního člověka smyslu, jaký má před Bohem a kterým je práce zapojena do díla spásy jako jeho obvyklý a zároveň obzvláště důležitý prvek a součást*“ (*Laborem exercens*, 24).

Není třeba jen aktivních nebo kontemplativních lidí, ale aktivních kontemplativních lidí, kteří by nejprve zakusili skutečnost,

že jsou příjemci stvoření, vykoupení, milosti, a pak by považovali svoji práci za formu daru (srov. David Schindler, *Christology and the Imago Dei: Interpreting Gaudium et Spes, Communio* 23, jaro 1996, 179). Integritace práce jako povolání a volného času jako kontemplace se objevuje zajímavým způsobem v díle Jima Collinse o manažerech. Collins je jedním z nejuznávanějších teoretiků zabývajících se podnikem na současném trhu. V *Harvard Business Review* představil klasifikaci pěti úrovní řízení: na páté úrovni, kam umísťuje omezený počet velkých amerických manažerů, přiděluje manažerům dvě důležité charakteristiky. První je odhodlání. Tito manažeři pracují tvrdě, nikdy se nevzdávají, jsou houževnatí, snaživí, kreativní, pilní a připravení přinášet velké oběti. Tyto kvality můžeme připsat i manažerům ze čtvrté úrovně. Manažeři páté úrovně se však od nich liší „pokorou“. Ve většině případů pramení pokora manažerů nikoli z jejich práce, ale z jejich volného času. Collins vysvětluje, že mnoho manažerů na páté úrovni prožilo mimo práci významné zkušenosti, které ovlivnily jejich pracovní koncepci a schopnost vedení. Pro některé to bylo díky určité etapě nuceného odpočinku kvůli těžké nemoci. Darwin Smith, úředník Kimberly-Clark, se po rakovině, která pro něj byla téměř smrtelná, stal manažerem páté úrovně. Jiní se do této úrovně dostali díky náboženství. Colman Mockler, úředník Gillette, konvertoval ke křesťanství těsně před tím, než obdržel magisterský diplom podnikové správy na Harvardu, a to podstatně změnilo jeho způsob řízení a správy. Nejsou to techniky a vzorce naučené v práci, které učinily z těchto dvou mužů významné vedoucí pracovníky, ale vize vedení, která se zrodila z jejich volného času, z událostí, které na začátku neměly nic společného s jejich prací, ale které je v každém případě změnily.

Církev vysvětluje, že naše integrita není pouze cvičením vlastní vůle, abychom si vytvořili vztahy s druhými. Integrita/jednota a schopnost překonat rozdělení jsou spíše od počátku ve vztahu s tím, co jsme přijali.

ZÁVĚR

Naše činnosti se rodí z různých podnětů; mnoho z nás pracuje, aby si vydělalo peníze, a není na tom nic špatného. Jan Pavel II. napsal: „*Není nic špatného na tom, přát si žít lépe*“ (*Centesimus annus*, 36). Ve skutečnosti většina pracujících z celého světa potřebuje žít lépe. Není dostatek pracovních míst a spousta z nich je špatně placená. Jak to vysvětluje Josef Pieper, opravdový volný čas je založený na ekonomickém systému, který garantuje adekvátní platy a přístup k majetku (srov. *Leisure: The Basis of Culture, St. Augustine's Press* 1998, kap. 4). Jsou rovněž lidé, kteří vykonávají natolik namáhavou práci jak po stránce fyzické, tak psychické, že když už mají trochu volného času, tak nemyslí na nic jiného, než se natáhnout na gauči. V konečném důsledku můžeme lehce změnit naši tezi a říct, že bez dobrého zaměstnání je obtížné mít volný čas. Některé ekonomické a pracovní struktury nechávají lidem velmi málo příležitostí zakoušet opravdu volný čas.

Integrita, kterou hledáme, je ambiciózním cílem. Zaměstnání jako pracovní aktivity a volný čas jako zábava v sobě neskrývají zdroje, které by nás ponoukaly k této integritě. Nechávají nás rozdělené, malé a vyčerpané. Dokonce i když vnímáme práci jako povolání a volný čas jako kontemplaci, musíme si uvědomit, že integrita je celoživotním projektem: musíme si všichni dávat pozor, abychom si nemysleli moc ukvapeně, povrchně a snadno, že jsme dosáhli integrity. Vize integrované práce a vol-

ného času, kterou nám Jan Pavel II. nabízí, je součástí křesťanské zralosti, zralosti, ke které v konečném důsledku dospějeme až v Božím království. Na tomto světě jsme se k ní ještě nedostali. Nutnost překonávat naše rozštěpení a přetvářky, tato neustálá trhлина mezi tím, kým jsme, a tím, kým bychom měli být podle plánu našeho Stvořitele, nás nikdy neopustí. Hlavním nebezpečím těchto našich rozštěpení a přetvářek je, když si je otevřeně nepřipustíme a snažíme se je skrýt. Ale přesto musíme dávat pozor i na to, abychom realizaci integrity nepovažovali za příliš vzdálenou. Integrita se nerodí pouze z příležitostných heroických činů v našem životě, ale také z úplně základních a banálních otázek. Když jsem byl na gymnáziu, pracoval jsem přes léto v podniku svého otce na restauraci budov. V jednom domě, který jsme měli restaurovat, byl veliký požár a my jsme ten dům měli s dalšími dělníky opravit. Byl špinavý a než uběhla hodina, byli jsme celí od popele a sutin. Když přišel můj otec, aby zkontroloval průběh prací, začali jsme si stěžovat na špínu. On nám odpověděl svým silným irským přízvukem: „Ale pánové, tohle je počestná špína. To je špína, která neublíží, ale která dokonce udělá i dobře.“

Náš každodenní život je plný nečistot. Nemusíme mít nutně pocit, že zažíváme velké chvíle integrity, ale ve skutečnosti se může skrýt relace mezi prací a volným časem nastolit hluboké sjednocení. Velmi zřetelně to můžeme nalézt v řeholi sv. Benedikta. Řehole nepojednává pouze o morálních a duchovních principech, ale také o principech

a intuicích, které se týkají každodenních konkrétních aktivit mnichů. Mluví se v ní o hospodáři (*kap. 31*), o službě v kuchyni (*kap. 35*), o vrátném kláštera (*kap. 66*) a o způsobu, jímž nás tyto základní funkce, zdánlivě nepřitažlivé, staví do přítomnosti Boží.

Ve stopách řehole sv. Benedikta nám spisy Jana Pavla II. ukazují hlubokou vizi toho, co znamená integrita, integrita mezi prací jako povoláním a volným časem jako kontemplací. Ale ještě více je to právě samotný život Jana Pavla II., který svědčí o této integritě, hluboký smysl jeho práce a intenzivní duchovní život založený na připravenosti přijímat. Jeho schopnost předávat tuto vizi vyzařovala nejen z jeho encyklik a proslavů, ale byla zjevná i z jeho svědectví člověka, který pracuje a modlí se.

„Bůh mě stvořil, abych pro něj udělal konkrétní věc; svěřil mi práci, která nebyla svěřena nikomu jinému. Mám své poslání – nemusím ho za celý svůj život plně poznat, ale bude mi dáno v následujícím životě. Určitým způsobem jsem pro jeho plán nezbytný... Jsem článek řetězu, pojítka mezi lidmi. Nestvořil mě jen tak pro nic za nic.“
(*John Henry Newman*)

z francouzštiny přeložila Petra Pročková

*Prof. Michael J. Naughton
je profesorem Katolických studií a teologie
na Univerzitě sv. Tomáše v Saint Paul v USA.*

*Dobry pastyř, kněz podle srdce Božího,
je tím největším pokladem,
jaký dobrý Pán dává farnosti,
i jedním z nejvzácnějších darů Božího milosrdenství.*

„MISTŘE DOBRÝ, CO MUSÍM DĚLAT, ABYCH DOSTAL VĚČNÝ ŽIVOT?“ (Mk 10,17)

Přinášíme český překlad poselství papeže Benedikta XVI. k jubilejnímu XXV. světovému dni mládeže, který se slavil na Květnou neděli 28. března 2010.

Milí přátelé,

Letos slavíme pětadvacáté výročí založení Světových dnů mládeže, které ctihodný Jan Pavel II. zamýšlel jako každoroční setkání mladých věřících na celém světě. Byla to prorocká iniciativa, která přinesla hojné ovoce a umožnila novým křesťanským generacím, aby se setkaly, naslouchaly Božímu slovu, objevily krásu církve a prožily silné zkušenosti víry, které mnoho mladých lidí dovedly k rozhodnutí zcela se darovat Kristu.

Letošní XXV. světový den mládeže představuje jednu etapu vedoucí k příštímu Světovému setkání mladých, které se bude konat v srpnu 2011 v Madridu, kde – jak doufám – mnozí z vás prožijí tuto milostiplnou událost.

Abychom se připravili na tak velkou oslavu, chci vám předložit několik úvah k letošnímu tématu: „**Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?**“ (Mk 10,17) Je vybráno z evangelního příběhu Ježíšova setkání s bohatým mladým člověkem; je to námět, o kterém již v roce 1985 pojednal papež Jan Pavel II. v nádherném Apoštolském listě, poprvé adresovaném mládeži.

1. Ježíš potkává mladého člověka

V Markově evangeliu čteme: „*Když se (Ježíš) vydával na cestu, přiběhl nějaký (člověk), poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden:*

Bůh. Znáš přikázání: „Nezabiješ, nezczizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivě svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!“, On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On proto slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku“ (Mk 10,17–22).

Tento příběh působivě popisuje velkou Ježíšovu pozornost vůči mladým lidem, vůči vám, vůči vašim očekáváním, vašim nadějím. Ukazuje jeho velkou touhu setkat se s vámi osobně a navázat s každým z vás rozhovor. Kristus se opravdu na své cestě zastaví, aby odpověděl na otázku tazatele a prokázal, že je zcela k dispozici onomu mladému člověku, jenž je veden vroucím přáním promluvit s „dobrým Mistrem“, aby se od něho naučil správně jít po své životní cestě. Tímto evangelním úryvkem chtěl můj předchůdce každého z vás vybidnout, abyste vedli „vlastní rozhovor s Kristem – rozhovor, který má pro mladého člověka klíčový a zásadní význam.“¹

2. Ježíš na něho pohlédl s láskou

Svatý Marek v evangelním příběhu zdůrazňuje, jak „*Ježíš na něho pohlédl s láskou*“ (Mk 10,21). V Pánově pohledu je jádro tohoto mimořádného setkání i celé křesťanské zkušenosti. Křesťanství není v první řadě morálkou, nýbrž zkušeností s Ježíšem Kristem, jenž nás osobně miluje, mladé i staré,

chudé i bohaté; miluje nás i tehdy, když se k němu obracíme zády.

Když papež Jan Pavel II. komentuje tuto scénu, obrací se na vás, mladé lidi, a dodává: „Přeji vám, abyste takový pohled zakusili! Přeji vám, abyste poznali pravdu, že On, Kristus, na vás hledí s láskou!“² Láskou, která se na kříži projevila způsobem tak plným a celistvým, že přiměla svatého Pavla, aby s velikým údivem napsal: „*On mě miloval a za mě se obětoval*“ (Gal 2,20). Papež Jan Pavel II. pokračuje: „*(Ať) se pro celou naši lidskou existenci stává pevným zachytným bodem vědomí, že Otec nás ve svém Synu věčně miluje a že Kristus stále miluje každého člověka.*“³ Ať s tímto vědomím zvítězíme ve všech zkouškách: když odhalíme své hříchy, v utrpení nebo v malomyslnosti.

V této lásce spočívá zdroj celého křesťanského života a hlavní důvod pro evangelizaci: pokud jsme se opravdu setkali s Ježíšem, nemůžeme se vzdát toho, abychom o něm vydávali svědectví těm, kteří se ještě nesetkali s jeho pohledem!

3. Objev životního poslání

V mladém člověku z evangelia můžeme zachytit něco velmi podobného, co se týká každého z vás. I vy máte bohatství svých vlastností, elánu, snů a naděje. Máte spoustu možností! Už jen váš věk je velké bohatství nejen pro vás, ale i pro druhé, pro církev a pro svět.

Bohatý mladík se Ježíše ptá: „*Co musím dělat?*“ Období života, do něhož jste ponořeni, je časem objevování darů, které vám Bůh poskytl, a vaší zodpovědnosti. Je to rovněž čas klíčových rozhodnutí, abyste vytvořili svůj životní plán. Je to tedy chvíle, kdy si kladete otázku po pravém smyslu bytí a ptáte se: „Jsem spokojený se svým životem? Něco mi schází?“

Tak jako onen mladý člověk z evangelia, možná i vy prožíváte stavy nestálosti, vnitřního zmatku nebo utrpení, jež vás vedou k tomu, abyste usilovali o život, který není průměrný, a abyste se ptali: V čem spočívá vydařený život? Co musím dělat? Jaké by mohlo být mé životní poslání? „*Co musím dělat, aby můj život měl plnou hodnotu a plný smysl?*“⁴

Nebojte se těmto otázkám čelit! Nemohou vás přemoci. Vyjadřují velké touhy, které jsou přítomné ve vašem srdci. Proto je třeba jim naslouchat. Očekávají odpovědi, které nejsou povrchní, ale mají schopnost nasytit vaše ryzí životní očekávání a touhu po štěstí.

Usilovně naslouchejte Bohu, jenž má pro každého z vás svůj láskyplný plán, abyste objevili své životní poslání, které vás může učinit zcela šťastnými. Poproste ho s důvěrou: „Pane, jaký je tvůj stvořitelský a otcovský plán s mým životem? Co je tvou vůlí? Velmi si přeji, abych ji uskutečnil.“ Buďte si jisti, že vám odpoví. Z jeho odpovědi nemějte strach! „*Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí!*“ (1 Jan 3,20)

4. Pojď a následuj mě!

Ježíš vyzývá bohatého mladíka, aby šel dál, než jsou jeho vlastní uspokojení, touhy a osobní plány, a říká mu: „Pojď a následuj mě!“ Křesťanské povolání vychází z Boží lásky a může se uskutečnit jenom v odpovědi z lásky: „*Ježíš vyzývá své učedníky, aby darovali celý svůj život bez kalkulací a počtů, co dostanou zpátky, s nesmírnou důvěrou v Boha. Svati přijímají toto potřebné pozvání a následují Ježíše ukřižovaného a vzkříšeného s pokornou poslušností. Jejich dokonalost, v logice víry někdy lidsky nepochopitelná, spočívá v tom, že nestaví na první místo sebe, ale rozhodnou se jít proti proudu tím, že žijí podle evangelia.*“⁵

Podle příkladu mnohých Kristových učedníků také vy, drazí přátelé, přijměte s radostí pozvání k následování, abyste žili v tomto světě plně a prospěšně. Ježíš křtem opravdu povolává každého k tomu, aby ho následoval konkrétními skutky, nade všechno ho miloval a sloužil mu ve svých bratřích. Bohatý mladík bohužel nepřijal Boží pozvání a odešel smutný. Nenašel odvahu odpoutat se od hmotného majetku, aby našel daleko větší dobro, které nabízí Ježíš.

Zármutek bohatého mladíka z evangelia vzniká v srdci každého člověka, který nemá odvahu následovat Krista a učinit správnou volbu. Nikdy není ale příliš pozdě na to, abychom mu odpověděli!

Ježíš neúnavně obrací svůj láskyplný pohled, aby povolal své učedníky. Některým však nabízí ještě radikálnější volbu. V tomto Roce kněží bych chtěl povzbudit mladé lidi a (zvláště) chlapce, aby byli vnímaví na to, jestli je Pán nezve k většímu daru, k cestě služebného kněžství, aby byli ochotní velkoryse a s nadšením přijmout toto znamení zvláštní náklonnosti a společně s knězem, který je duchovně vede, učinili nezbytné kroky pro jeho rozlišení. Nebojte se, drazí chlapci a děvčata, když vás Pán volá k řeholnímu, mnišskému a misionářskému životu nebo k zvláštnímu zasvěcení. Tomu, kdo odvázně odpoví, daruje hlubokou radost!

Kromě toho vyzývám také ty, kteří cítí povolání k manželství, aby ho přijali s vírou, dali mu pevné základy a prožívali velkou a věrnou lásku, otevřenou k daru života, který je bohatstvím a darem pro společnost a církev.

5. Zaměření na život věčný

„*Co mám dělat, abych měl život věčný?*“ Tato mladíková otázka z evangelia je jakoby vzdálena starostem mnohých současných mladých lidí, protože – jak poznamenává

můj předchůdce – „*nejsme pokolením, jehož životní obzor je zcela vyplněn světem a současným pokrokem.*“⁶ Ale otázka „života věčného“ se objevuje ve zvláštních bolestných okamžicích, když jsme ztratili blízkého člověka anebo když prožíváme nějaký neúspěch.

Ale co je to „věčný život“, na který se odvolává bohatý mladík? Ukazuje nám to Ježíš, když se obrací na své učedníky a říká: „*Zase vás uvidím a vaše srdce se bude radovat a vaši radost vám nikdo nevezme*“ (Jan 16,22). Tato slova naznačují úžasnou nabídku trvalého štěstí a radosti z toho, že jsme navždy naplnění božskou láskou.

Ptát se na definitivní budoucnost, která očekává každého z nás, dává plný smysl bytí, protože nezaměřuje životní plán k omezenému a pomíjivému horizontu, ale k široké a hluboké perspektivě. To vede k lásce vůči světu, který Bůh tak miloval, k péči o jeho rozvoj, a to vždy ve svobodě a radosti, které pramení z víry a z naděje. To je perspektiva, která pomáhá k tomu, abychom neabsolutizovali pozemské skutečnosti, když cítíme, že Bůh nás připravuje na perspektivu větší, a opakovali se svatým Augustinem: „*Mějme touhu po nebeské vlasti, vzlykejme po ní a zde se považujeme za pouhé cizince a poutníky.*“⁷ Blahoslavený Pier Giorgio Frassati, který zemřel v roce 1925 ve věku 24 let, s pohledem zaměřeným na věčný život řekl: „*Chci žít a ne živorit.*“ Na fotografii z jednoho horského výstupu, kterou poslal příteli, napsal: „*Směrem vzhůru.*“ Narážel na křesťanskou dokonalost, ale také na věčný život.

Drazí mladí, povzbuzuji vás, abyste nezapomněli na tuto perspektivu svého životního plánu: jsme povoláni k věčnosti. Bůh nás stvořil, abychom byli navždy s Ním. Pomůžte vám dát plný smysl vaší volbě a hodnotu vašemu životu.

6. Příkázání, cesta autentické lásky

Ježíš bohatému mladíkovi připomíná desatero příkázání jako nutnou podmínku pro „získání věčného života jako dědictví.“ Tato příkázání jsou nezbytnými výchozími body k prožívání lásky, k jasnému rozlišování dobra od zla a k budování důkladného a trvalého životního projektu. Také vás se Ježíš ptá, zda znáte Desatero, zda se snažíte formovat své svědomí podle božského zákona a zda podle něho také žijete.

Jistěže se jedná o požadavky, které vedou proti proudu současné mentality, jež nabízí svobodu zbavenou hodnot, pravidel a objektivních norem, a vyzývá k odmítání jakýchkoliv omezení chvilkových přání. Místo aby tato nabídka vedla člověka ke skutečné svobodě, svazuje ho tak, že se stává otrokem sebe sama, vlastních bezprostředních žádostí, svých model, jako jsou moc, peníze, nevázané rozkoše a vábení světa, a činí ho tak neschopným následovat své vrozené povolání k lásce.

Bůh nám dává příkázání, protože nás touží vychovávat k pravé svobodě a společně s námi chce budovat království lásky, spravedlnosti a pokoje. Naslouchat jim a uvádět je do praxe neznamená odcizit se, ale naopak najít cestu, která vede k opravdové svobodě a lásce, protože příkázání nás na cestě za štěstím neomezují, ale naopak nám ukazují, jak ho najít. Ježíš na začátku rozhovoru s bohatým mladíkem připomíná, že zákon Bohem nám daný je dobrý, protože „Bůh je dobrý.“

7. Potřebujeme vás

Ten, kdo je dnes mladý, ocitá se v situaci, kdy musí čelit mnohým problémům pocházejícím z nezaměstnanosti, z nedostatku jistých ideálů a konkrétních perspektiv pro budoucnost. Člověk někdy může mít při pohledu na tuto krizi pocit naprosté bezmoci. Přes všechny těžkosti se ale nenechte odra-

dit a nezřekněte se svých snů! Ve svém srdci rozvíjejte velkou touhu po bratrství, spravedlnosti a pokoji. Budoucnost je v rukou těch, kteří umí hledat a nalézat silné důvody pro život a pro naději. Pokud budete chtít, budoucnost je ve vašich rukou, protože dary a bohatství, které Pán vložil do srdce každého z vás a formuje je skrze setkání s Kristem, mohou přinést světu opravdovou naději. Víra v jeho lásku, která vás posílí a povede k štědrosti, vám dá odvahu vyrovnaně jít cestou života a vzít na sebe zodpovědnost v rodině a ve své profesi. Snažte se budovat svou budoucnost prostřednictvím opravdové osobní formace a studia, abyste mohli sloužit společnému dobru kompetentně a velkoryse.

V mé encyklice o lidském integrálním rozvoji *Caritas in veritate* jsem uvedl některé velké aktuální výzvy, které jsou naléhavé a podstatné pro život v tomto světě: užívání přírodního bohatství a respektování ekologie, spravedlivé rozdělení majetku a kontrola finančních mechanismů, solidarita s chudými zeměmi v rámci lidské rodiny, boj proti hladu ve světě, rozvoj důstojnosti lidské práce, služba kultuře života, budování míru mezi národy, mezináboženský dialog a správné užívání prostředků sociální komunikace.

Na tyto výzvy jste povoláni odpovídat, aby byl budován svět více spravedlivý a bratrský. Tyto výzvy od vás vyžadují náročný a strhující životní projekt, v němž dáte k dispozici všechno své bohatství, aby se naplnil plán, který má Bůh s každým z vás. Nejde o to konat hrdinské nebo mimořádné skutky, ale využít vlastní schopnosti a talent při svém jednání a snažit se dělat neustálé pokroky ve víře a v lásce.

V tomto Roce kněží vás vyzývám k tomu, abyste se seznamovali s životem světců, zvláště svatých kněží. Uvidíte, že je Bůh vedl a že nacházeli svoji každodenní cestu právě

ve víře, naději a lásce. Kristus volá každého z vás k tomu, abyste se pro Něj nasadili a abyste přijali vlastní zodpovědnost v budování civilizace lásky. Jestliže budete následovat jeho slovo, i vaše cesta se prozáří a přivede vás k vysokým cílům, které vám přinesou radost a plný smysl života.

Ať vás Panna Maria, Matka církve, provází svou ochranou. Ujišťuji vás svou vzpomínkou v modlitbě a s velkou láskou vám žehnám.

Ve Vatikánu, 22. února 2010

Benedikt XVI.

¹ Jan Pavel II. Apoštolský list Svatého otce mladým celého světa u příležitosti Mezinárodního roku mládeže 1985 (31. března 1985), č. 2, in Kristus vás miluje – Jan Pavel II. mládeži. Praha: Paulínky-Sekce pro mládež České biskupské konference, 2005, str. 36.

² Tamtéž, č. 7, str. 43.

³ Tamtéž, č. 7, str. 44.

⁴ Tamtéž, č. 3, str. 37.

⁵ Benedikt XVI. Kázání při kanonizaci (11. října 2009), in L'Osservatore Romano, 12. – 13. říjen 2009, str. 6.

⁶ Jan Pavel II. Apoštolský list Svatého otce mladým celého světa u příležitosti Mezinárodního roku mládeže 1985, č. 5, str. 36.

⁷ Sv. Augustin. Výklad na Janovo evangelium, Tract.35, 9, in CCL 36, 323, in Denní modlitba církve. Lekcionář pro modlitbu se čtením 5, 24. – 34. týden liturgického mezidobí, Praha: Česká liturgická komise, 1989, str. 253.

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE –

WORLD YOUTH DAY (WYD) / JORNADA MUNDIAL DE LA JUVENTUD (JMJ)

WYD jsou mezinárodním setkáním, které je organizované katolickou církví, spojuje mladé lidi celého světa – katolíky, křesťany jiných vyznání a všechny lidi dobré vůle. Předsedá jim Svatý otec a slaví se každé tři roky. Poslední WYD se konaly v roce 2008 v australském Sydney a následující nás čekají již v příštím roce ve španělském Madridu. Španělsko přivítá mezinárodní setkání mladých po druhé – v roce 1989 se uskutečnilo v městě Santiago de Compostela.

Oslava XXVI. WYD bude probíhat v hlavním městě Španělska v Madridu 16. - 21. srpna 2011. Nedílnou součástí WYD jsou „Dny v diecézích“ (Days In Dioceses – DID), které se budou konat v různých španělských diecézích od 11. do 15. srpna 2011. Mottem jsou slova sv. Pavla: „V Kristu zapustíte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry.“ (srov. Kol 2,7).

Sekce pro mládež České biskupské konference připravuje účast jednotlivých českých a moravských poutníků na tomto setkání. Mladým poutníkům, doporučujeme (společnou) přihlášku přes diecézní centra mládeže a Sekci pro mládež ČBK z důvodu organizace a logistiky ubytování a účasti na programu českého národního centra. Přihlášky budou k dispozici na DCM od 1. října 2010.

Cena

Celý týden s ubytováním a stravou - 163 €. V ceně je zahrnuto úrazové pojištění, městská hromadná doprava během týdne WYD, batoh poutníka (brožura pro liturgii, kšiltovka, tričko, knižní průvodce po Madridu a další předměty), volný vstup na kulturní aktivity Festivalu mládeže (koncerty, výstavy, vstupy do muzeí, atd.) a upřednostněný vstup do zón vyhrazených pro registrované na hlavní ceremoniály WYD.

K této ceně se připočte ještě 10 € jako dar do Fondu solidarity vytvořeného na podporu účasti mladých z ekonomicky slabších zemí.

Ještě je třeba počítat náklady na dopravu. Dle prvních zjišťování mezi 6000 - 8000 Kč.

Doprava

Předpokládáme dopravu autobusy se zastávkami na zajímavých místech i s účastí na DID. Pro zájemce o účast pouze na setkání v Madridu jednáme o dopravě letecky. Dopravu do Španělska je možno si samozřejmě organizovat i individuálně, avšak v takovém případě nebude možno využít případné dotace ze Sekce pro mládež ČBK a diecézí.

Více informací:

www.madrid2011.signal.cz

X. MEZINÁRODNÍ FÓRUM MLÁDEŽE

Ve dnech 24. - 28. března 2010 se v Rocca di Papa (25 km od Říma) uskutečnilo již X. mezinárodní fórum mládeže pořádané Papežskou radou pro laiky. Tématem setkání bylo Povolání k lásce. K hlavnímu tématu setkání se vztahovaly každodenní přednášky, panelové diskuze, ale i osobní svědectví. Za Českou republiku se setkání účastnili Tereza Truhlářová z plzeňské diecéze a Martin Hájíček z olomoucké arcidiecéze.

Setkání se účastnilo 250 mladých lidí z 82 zemí světa, a to vždy 2 delegáti za každou zemi, a počet doplnili členové četných mezinárodních katolických organizací. Fórum se zpravidla koná rok před celosvětovým setkáním mládeže se Svatým otcem. Tedy ani tento rok tomu nebylo jinak. Během zahájení fóra nám byl přetlumočen dopis od Svatého Otce, ve kterém Svatý otec srdečně zval všechny mladé na příští rok na setkání do Madridu.

Protože jsme s Martinem oba chtěli sdílet naše zážitky se všemi, nejen se všemi mladými, přiblížit atmosféru setkání, ale hlavně předat dál poselství opravdové lásky, překládali jsme naše poznámky

z přednášek a umístili je na internet. Třeba vás k přečtení přivedou témata: Pravda a krása lásky, Život jako povolání, Sexualita jako dar boží, Žít sexualitu podle božího plánu, Důsledky sexuální revoluce, Ideologie genderu, Příprava na manželství, Manželství jako cesta svatosti... Více naleznete zde: www.vkhbrno.signal.cz

Setkání pro nás všechny znamenalo velkou boží milost, prohloubení víry a lásky. Dar, že se všichni můžeme více přiblížit k poznání Boha, jeho lásky k nám a k poznání opravdové lásky v manželství a ve vztahu k druhým.

Hovořit s mladými z celého světa, předávat si osobní zkušenosti s boží láskou, vidět,

jak pestrý je náš svět a že Bůh je přítomen v každém jeho koutě, byl velký zážitek. Do Říma jsme se z našeho sídla v horách u překrásného jezera ale také vypravili a to hned dvakrát. Odjezd byl perfektně organizován, tak aby se nikdo neztratil. :-) To bylo ve čtvrtek, v Římě už se shromažďovala mládež z celé Itálie, se kterou se měl Svatý otec setkat večer na Svatopetrském náměstí. Ještě byl ale čas na prohlídku baziliky sv. Petra. Pro mě jednoznačně monumentálnost, nádhera. Když jste v Římě poprvé, uchvátí vás to. Co na mě ale zapůsobilo nejvíce, bylo stát přímo na místě, kde byl sv. Petr ukřižován, vidět jeho hrob a hroby ostatních papežů, uvědomovat si tu návaznost Kristových slov: „ Petře, miluješ mě? Tak pas mé beránky!“ Na místě pravdy, v kterou věříte. Obrovský duchovní prožitek, přála bych ho každému z vás.

A naše druhá návštěva Říma se uskutečnila na Květnou neděli, kdy slavná mše svatá se Svatým otcem zároveň byla vyvrcholením a zakončením fóra, oslavou XXV. světového dne mládeže a opět hlubokým duchovním prožitkem pro nás všechny.

Na závěr bychom vám rádi napsali, co nás nejvíce oslovilo, co nám setkání přineslo. Krásná přátelství, velké duchovní prožitky,

vnímání naší rozdílnosti a pestrosti církve, ale všechny naše cesty vedoucí ke stejnému cíli, ke Kristu. Že všichni jdeme za Kristem, za jeho láskou, ke které nás povolal. A i když světem otřásají důsledky sexuální revoluce, ideologie gendru, i když žijeme ve světě, ve kterém chybí mladým lidem osobnostní formace a svobodné rozhodování, zapojení rozumového uvažování, že jednájí často spontánně a pod emocemi, a tudíž nesvobodně, je zde spousta mladých lidí, kteří poznali správnou životní cestu. To, že jsme silní, že pozitivně hledíme na manželství, věříme v lásku v manželství na celý život. Že opravdová boží láska je mezi námi nošena a předávána dál, že dnešní mladí lidé umějí a chtějí zcela důvěřovat Kristu, naslouchat jeho radám a čerpat z Jeho štědré náruče; čerpat opravdovou krásu lásky, krásu daru lidské sexuality a daru povolání k manželství. Jsou ochotni a chtějí za pravdu lásky bojovat, učit se v ní růst, vzdělávat se, utvářet své dosavadní názory a předávat krásu opravdové lásky těm, kteří ještě neměli tu možnost se s ní setkat. To bylo určitě pro nás všechny největším vzájemným povzbuzením a přínosem.

Děkujeme za tuto příležitost, za všechno, co nám setkání do života přineslo.

Tereza Truhlářová a Martin Hájiček

NOVÁ POVOLÁNÍ

*Výběr ze závěrečného dokumentu kongresu o povoláních ke kněžství a k zasvěcenému životu v Evropě, který se konal ve dnech 5. - 10. května 1997 v Římě. Kompletní text vyjde s názvem **Nová povolání pro novou Evropu jako dokument ČBK (červená řada)** v květnu a bude k dispozici na jednotlivých biskupstvích.*

Kongres měl v úmyslu postupovat s citlivostí, chtěl však zároveň navrhnout „vhodný ‚posun‘, který by otevřel nové

období v našich církvích“.¹ Vzniká tedy nová diskuse o povolání a povoláních, o kultuře a pastorační povolání.

a) Povolání

Jako se svatost týká všech pokřtěných v Kristu, tak má také každý člověk své specifické povolání. Zatímco svatost je zakořeněná ve křtu, povolání je spojeno s prostou skutečností existence. Povolání je Stvořitelův prozřetelný záměr s každým stvořením, je to jeho plán, jako sen, který Bohu leží na srdci, protože mu na srdci leží stvoření. Bůh Otec je chce odlišné a specifické pro každého člověka.

Lidská bytost je „povolána“ k životu a jak vstupuje do života, přináší a nachází v sobě obraz toho, který ji povolal.

Povolání je Boží návrh jednat podle tohoto obrazu a je jedinečné, jediné, neopakovatelné právě proto, že tento obraz je nevyčerpatelný. Každé stvoření projevuje a je povolání vyjadřovat zvláštní aspekt Božího myšlení. Zde nachází své jméno a identitu; utvrzuje a zajišťuje svou svobodu a originalitu.

Pokud má každá lidská bytost vlastní povolání již od okamžiku narození, existují v církvi a ve světě různá povolání, která v teologické rovině vyjadřují božskou podobu vtisněnou člověku a na pastorační a církevní úrovni odpovídají různým požadavkům nové evangelizace, obohacující tak dynamiku a církevní společenství: *„Místní církev je jako kvetoucí zahrada s bohatou pestrostí darů a charismat, hnutí a služeb. Z toho plyne důležitost svědeckví o jejich vzájemném společenství, bez nejmenšího náznaku „konkurence.““*²

Na kongresu bylo výslovně řečeno: *„Je potřeba se otevřít novým charismatům a službám, možná odlišným od obvyklých charismat a služeb. Zhodnocení a postavení laikátu je znamením doby, které ještě musí být plně objeveno. Ukazuje se jako stále plodnější.“*³

b) Kultura povolání

Tyto prvky postupně pronikají do vědomí věřících, ale zatím to nestačí na vy-

tvoření pravé a vlastní kultury povolání,⁴ schopné překročit hranice věřícího společenství. Proto si Svatý otec ve svém projevu k účastníkům kongresu přál, aby stála a trpělivá pozornost křesťanského společenství vůči tajemství Božího povolání podporovala *„novou kulturu povolání v mladých lidech a v rodinách“*.⁵

Ona je součástí nové evangelizace. Je kulturou života a otevřenosti k životu, významu života, ale i smrti.

Zvláště se odvolává na hodnoty, možná trochu opomíjené stávající mentalitou (podle některých „kulturou smrti“), jako je vděčnost, přijetí tajemství, smysl pro nedokonalost člověka a zároveň jeho otevřenost transcendentnu, připravenost nechat se povolat jiným (nebo Jiným) a nechat se oslovit životem, důvěra v sebe a v bližního, svoboda pociťovat dojetí nad přijatým darem, nad náklonností, porozuměním, odpuštěním. A zároveň zjišťovat, že to, co člověk dostává, je vždy nezasloužené a přesahuje míru a je pramenem odpovědnosti za život.

Součástí této kultury povolání je schopnost snít a toužit ve velkém. Údiv, který umožňuje ocenit krásu a vybrat si ji pro její vnitřní hodnotu, protože život činí krásným a pravým. Nezištnost, která není jen solidaritou z nouze, ale vychází z odhalování důstojnosti každého bratra.

Jako opak kultury zábavy, které hrozí, že ztratí ze zřetele vážné otázky a utopí je v moři slov, se staví kultura schopná najít odvahu a chuť čelit velkým otázkám vztahujícím se k vlastní budoucnosti: jsou to velké otázky, které učiní velkými i malé odpovědi. Ale jsou to právě malé a každodenní odpovědi, které podněcují k velkým rozhodnutím, jako například v otázce víry; nebo vytvářejí kulturu, jakou je i kultura povolání.

V každém případě kultura povolání, tedy

souhrn hodnot, musí stále více přecházet z povědomí církve do občanského povědomí, z vědomí věřícího jednotlivce nebo společnosti do všeobecného přesvědčení, že pro Evropu třetího tisíciletí není možné utvářet budoucnost založenou na modelu člověka bez povolání. Papež totiž pokračuje: „*Problémy, které prostupují svět mladých lidí, odhalují i v nových generacích naléhavé otázky o významu existence a potvrzují, že nikdo a nic nemůže v člověku potlačit otázku po smyslu a touhu po pravdě. Pro mnohé je to půda, na které se odehrává hledání povolání.*“⁶

Právě tento požadavek a touha vzbuzují autentickou kulturu povolání; a jestliže je požadavek a touha v srdci každého člověka, i toho, který je popírá, tato kultura by se mohla stát společnou půdou, kde se věřící vědomí setká s laickým vědomím a konfrontuje se s ním. Velkoryse a transparentně mu odevzdá moudrost, kterou obdrželo shora.

Tato nová kultura se stane pravou půdou pro novou evangelizaci, kde by mohl vzniknout nový model člověka a mohla rozkvést nová svatost a nová povolání pro Evropu třetího tisíciletí. Nedostatek specifických povolání – povolání v množném čísle – je především absence vědomí životního povolání – povolání v jednotném čísle – tedy absence kultury povolání.

Tato kultura se dnes pravděpodobně stává prvořadým cílem pastorace povolání,⁷ a možná pastorace všeobecně. Co by to bylo za pastoraci, kdyby nepěstovala svobodu cítit se Bohem povoláný nebo by nedala vzniknout novosti života?

c) Pastorace povolání: „kvalitativní skok“

Ještě jiný prvek spojuje úvahy před kongresem s analýzou provedenou během kongresu. Totiž vědomí, že pastorace povolání stojí před požadavkem radikální změny, vhodného „posunu“, jak je uvedeno v přípravném dokumentu,⁸

a nebo „kvalitativního skoku“, jak to papež doporučil ve svém *Poselství* na závěr kongresu.⁹ Ještě jednou stojíme před viditelným sblížením, kterému je potřeba rozumět v jeho autentickém významu, v této analýze situace, kterou navrhujeme.

Nejedná se pouze o pozvání reagovat na pocit únavy nebo nedůvěry kvůli slabým výsledkům ani nemáme v úmyslu těmito slovy provokovat k obnovení určitých metod nebo k načerpání energie a nadšení, ale v podstatě chceme poukázat, že pastorace povolání v Evropě dospěla k historickému mezníku, rozhodujícímu momentu. Měli jsme období historie s fázemi, které pozvolna následovaly jedna za druhou jako roční období a které nyní musí pokračovat k „dospělému“ a zralému stavu pastorace povolání.

Nejde tedy ani o podceňování smyslu tohoto přechodu, ani o obviňování někomu za to, co se neučinilo v minulosti; naopak, naše upřímná vděčnost i vděčnost celé církve patří těm bratřím a sestrám, kteří v náročných životních podmínkách štedře pomáhali mnohým chlapcům, dívkám a mladým lidem hledat a nacházet povolání. V každém případě však jde o to, abychom znovu pochopili směr, který Bůh, Pán dějin, dává našim dějinám a také bohatým dějinám povolání v Evropě, která se dnes nachází na rozhodující křižovatce.

– Jestliže pastorace povolání vznikla jako naléhavé řešení spojené s krizovou a nouzovou situací povolání, dnes už se nemůže považovat za nejistotu motivovanou negativními okolnostmi, ale naopak vystupuje jako trvalý a souvislý projev mateřství církve, otevřeně nezadržitelnému Božímu plánu, který v ní stále rodí život;

– jestliže se kdysi podpora povolání vztahovala jen na určitá povolání nebo především na ně, nyní by měla směřovat k podporování všech povolání, protože

v Pánově církvi buď rostou všichni společně, nebo neroste nikdo;

– jestliže pastorec povolání na svém počátku vymezovala pole své působnosti pro některé kategorie osob („naši“, ti blízcí církevním kruhům, nebo ti, kteří okamžitě projeví určitý zájem, nejlepší a zasloužilí, ti, kteří se již rozhodli pro víru, atd.), dnes se stále více upozorňuje na nezbytnost odvázně rozšířit zvěstování a nabídku povolání na všechny, alespoň teoreticky, ve jménu toho Boha, který nikoho z lidí neupřednostňuje, vybírá si hříšníky z hříšného lidu, který činí proroka z Ámose, jenž nebyl synem proroků, ale jen pěstitelem fíkovníků, povolává Leviho, jde do Zacheova domu a je schopný učinit Abrahámovi děti i z kamenů (srov. Mt 3, 9);

– jestliže se kdysi aktivita týkající se získávání povolání ve velké míře rodila ze strachu (před zánikem nebo snižováním počtu) a z požadavku udržet stanovenou úroveň přítomnosti a děl, pak nyní strach, který je vždy nejhorším rádcem, ustupuje křesťanské naději, která se rodí z víry a směřuje k novosti a budoucnosti s Bohem;

– jestliže určitá animace povolání je nebo byla trvale nejistá a nesmělá, až se téměř jevila v podřadném postavení vůči kultuře směřující proti povolání, dnes se angažuje ve skutečném podporování povolání pouze ten, koho vede jistota, že každý člověk bez výjimky je originálním Božím darem, který čeká na objevení;

– jestliže se kdysi zdálo, že cílem je nábor a metodou propaganda, často s nátlakem na svobodu jednotlivce nebo s „konkurenčními“ epizodami, dnes má být stále jasnější, že cílem je služba člověku, aby dokázal rozpoznávat Boží plán s jeho životem při budování církve a aby v něm rozeznal a uskutečnil svoji vlastní pravdu;¹⁰

– jestliže poměrně nedávno byli tací, co se mylně domnívali, že vyřeší krizi povolání diskutabilním výběrem, například „přivezením povolání“ odjinud (často je přitom vytrhli z jejich prostředí), dnes by si nikdo neměl namalovat, že vyřeší krizi povolání tím, že ji bude obcházet, protože Pán nadále povolává v každé církvi a na každém místě;

– a tak v téže linii by měl „Simon z Kyrény pastorec povolání“ – dobrovolný a často osamělý improvizátor – stále více postupovat od oživování zájmu epizodickými iniciativami a zážitky k výchově k povolání, která by vycházela z moudrosti schválené metody doprovázení, aby mohl poskytnout přiměřenou pomoc hledajícím;

– následně by se tentýž animátor povolání měl stále více stávat vychovatelem ve víře a formátorem povolání a animace povolání by se měla v co největší míře stávat společnou činností,¹¹ záležitostí celého řeholního nebo farního společenství, celého institutu nebo celé diecéze, každého kněze, řeholníka, řeholnice i věřícího, pro všechny povolání v každém období života;

– nyní je nejvyšší čas, aby se rozhodně přešlo od „patologie únavy“¹² a odevzdání se osudu, které se ospravedlňuje přísouzením jediné příčiny krize povolání současné mladé generaci, k odvaze klást si správné otázky, aby vedly k pochopení případných chyb a nedostatků, aby se dosáhlo nového horlivého a tvořivého rozmachu svědectví.

d) Malé stádce a velké poslání¹³

Budeme souvisle pokračovat v linii, která bude ve větší míře stále napomáhat objevování hodnoty pastorec povolání a jejího přirozeného centrálního a sjednocujícího postavení v pastoračním prostředí.

Také zde vycházíme ze zkušeností a chápání, které v minulosti jistým způsobem

téměř odsunuly pastorační povolání na okraj, protože ji považovaly za méně důležitou. Ona občas představuje tvář současné církve, která zrovna nevíteží nebo je považována za méně teologicky podloženou oblast pastorace ve srovnání s ostatními, za nedávný produkt kritické a náhodné situace.

Pastorace povolání se možná ještě nachází v podřadném postavení, které na jedné straně může škodit jejímu obrazu a nepřímou účinnosti její činnosti, ale na druhé straně se rovněž může stát vhodným prostředím

pro tvořivé a svobodné zkoušení nových a odlišných pastoračních cest – i s možností omylu.

Taková situace může především připomínat jinou „podřadnost“ nebo chudobu, o níž hovořil Ježíš, když se díval na zástupy, které šly za ním: „*Žeň je sice hojná, ale dělníků málo*“ (Mt 9, 37). Tváří v tvář žni Božího království, žni nové Evropy a nové evangelizace je a vždy bude málo „dělníků“, „malé stáde a velké poslání“, aby lépe vyniklo, že povolání je Boží iniciativa, dar Otce, Syna i Ducha Svatého.

¹ PAPEŽSKÉ DÍLO PRO POVOLÁNÍ V CÍRKVI. La pastorale delle vocazioni nelle Chiese particolari d'Europa. Pracovní dokument Kongresu o povoláních ke kněžství a zasvěcenému životu v Evropě, Řím 1966, č. 6. Dále jen „IL“ (Instrumentum Laboris).

² Závěrečné návrhy, 16.

³ Závěrečné návrhy, 19.

⁴ Kultura povolání byla tématem Papežského poselství k XXX. Světovému dni modliteb za povolání, 2. května 1993 (srov. L'Osservatore Romano, 18. prosince 1992; srov. také KONGREGACE PRO KATOLICKOU VÝCHOVU, P.O.V.E., Papežská poselství k světovým dnům modliteb za povolání, Řím 1994, s. 241–245).

⁵ JAN PAVEL II. Projev k účastníkům kongresu o povolání v Evropě, L'Osservatore Romano, 11. května 1997, 4.

⁶ Tamtéž.

⁷ Srov. Závěrečné návrhy, 12.

⁸ Instrumentum laboris, 6.

⁹ Poselství Sv. otce, L'Osservatore Romano, 11. května 1997, č. 107.

¹⁰ Srov. Závěrečné návrhy, 20.

¹¹ Srov. JAN PAVEL II. Posynodální apoštolská adhortace o zasvěceném životě a jeho poslání v církvi a ve světě Vita consecrata (25. března 1996), č. 64. Praha: Zvon, 1996.

¹² Instrumentum laboris, 85.

¹³ Podobný termín byl již použit v Závěrečném dokumentu II. Mezinárodního kongresu biskupů a ostatních zodpovědných za povolání v církvi, srov. Sviluppì, 3 (Documento conclusivo).

ŘADA MLADÝCH MUŽŮ SE PŘIPRAVUJE NA KNĚŽSTVÍ

Rozjímavý růženec za nová kněžská povolání sestavili sami bohoslovci. Publikace získala dne 16. 10. 2009 imprimatur od J. Em. Miloslava kardinála Vlka. Mezi lidmi již je cca 4000 rozjímavých růženců za kněžská povolání. Zakoupením růžence podpoříte Nadaci Arcibiskupského semináře v Praze.

Podpořme je modlitbou růžence za povolání!

V případě vašeho zájmu se obraťte na adresu: **Nadace Arcibiskupského semináře v Praze, Thákurova 3, 160 00 Praha 6**, nebo na email: tajemnice@arcs.cuni.cz

ROZHOVOR S ŘEDITELEM

P. ROMAN KUBÍN

*(*1973) je ředitel diecézního centra mládeže brněnské diecéze a zároveň farářem farnosti Osová Bítýška.*

1. Můžeš se nám stručně představit?

Roman Kubín, narodil jsem se rodičům v malé vesničce Rozhraní na rozhraní Čech a Moravy a tří diecézí. Moje líbezná vesnička patří do brněnské diecéze. Po světě chodím už 37 let. Mám dva bratry. Po základní škole jsem šel na gymnázium a tam jsem začal poznávat Boží volání ke kněžství. Přes deset let jsem knězem a od roku 2004 jsem pověřen pastorační mládeže v brněnské diecézi.

2. Ovlivnil někdo zásadně tvé rozhodnutí stát se knězem?

Když to vezmu od základu: Pán Ježíš, sv. Jan Bosko, sv. Karel Boromejský. Je hodně kněží, kteří mne doprovodili na cestě zrání. Byla by to velká plejáda, jmenuji pouze tři nejvýznamnější, kteří mi byli na blízku ve zlomových chvílích mého života: Karel Satoria, Michael Martinek, Jan Pavlík. Každý z nich mne oslovil svým životem s Kristem.

3. Jaké byly Tvé první myšlenky, když ses dozvěděl, že budeš zodpovědný za centrum života mládeže?

Překvapení. Přestože práci s mladými mám rád, necítil jsem se připravený a kompetentní. Přestože vnímám i nadále svoji slabost a nedostatky, přesto jsem rád, že můžu žít společně s mladými a společně něco tvořit.

4. Co Tě na Tvé práci nejvíc těší? Nebo naopak netěší?

V blízkosti mladých nemůžu moc dlouho stát, aby mi neutekli. Do určité míry musím

držet krok a držet prst na tepu dnešní doby. Někdy jsou dny a úkoly hodně obyčejné a z toho jsou dny hodně neobyčejné – jak Pán dává.

Někdy je pro mne podnětné, když mladí sobě vlastním způsobem provokují, hledají pravdu. Když se ptají na těžké věci, když se dívají na mne, jak žiji a jak to odpovídá tomu, co kážu. Zajímavé je, když mi nastavují zrcadlo. Je však, Bohu díky, hodně chvil, kdy můžu být u velmi krásných věcí a radovat se z nich. Jsem rád, že mne Pán povolal a že mohu být knězem.

Nároky na mne klade především zodpovědnost za svěření, zvláště v týmu, nároky za průběh akcí. Zde nejvíce narážím na svoji slabost a hříšnost.

5. Co bylo ve tvém životě zatím nejtěžší?

Těžkosti ve vztazích, nemožnost ve vztazích pomoci (i přes dobrou vůli na obou stranách). Přesto však Pán přichází s nadějí zvláště tehdy, kdy už rezignuji a vzdávám to. Když to v modlitbě svěřuji, tam se rodí naděje.

6. Co naopak Ti udělalo největší radost?

Dělá mi radost každá i obyčejná věc. Radost z lidí okolo mne, z krásy přírody, z pěkné hudby, z dobrého humoru, radost ze sportu.

7. Se kterým člověkem, osobností by ses rád setkal a proč?

Těším se na setkání s přáteli, ať už živými, nebo s těmi naplno živými.

8. Kdo je Tvým oblíbeným světcem a proč?

Můj biřmovací patron sv. Karel Boromejský. Uchvacuje mne jeho obětavost

pro druhé lidi, pro Boží věci, jeho nesmlouvavost k sobě samému.

9. Máš nějakou myšlenku, citát, motto, které Tě provází životem?

Jsou to slova Jana Křtitele: „Já se musím umenšovat, On musí růst.“ Teď nemyslím, že bych chtěl ztratit nějaký centimetr ze svých dvou metrů výšky. Ale chtěl bych dávat ve svém životě větší prostor Bohu a moc mu nezavazet.

10. Máš v zásobě nějakou humornou historku ze života na centru pro mládež?

Více než humorná byla tato příhoda pro mě nadějná. Koncert naděje před papežskou návštěvou v Brně jsme připravovali se záměrem: jak najít naději v našem životě? Podle toho jsme zvali hosty, chystali scénář atd. Vůbec jsem však nemyslel na sebe, kde

bych já potřeboval povzbudit v naději. A Pán si jeden lidský „beznadějný“ vztah v mém životě našel, a tam mně chtěl povzbudit. Když už se koncert chýlil ke konci a už mizely všechny starosti, tak mi zase zvoní telefon. Volá mi táta, což nebývá vůbec zvykem, a děkuje mi za přání k narozeninám a vypráví o tom, jak se má a co prožívá, jak se má v lázních. Jsem trochu v šoku, protože takto mi už hodně let nevolal. A tak to byla i pro tuto chvíli naděje pro náš vztah, který není vůbec nijak jednoduchý, ba spíše hodně komplikovaný. Tak jsem dostal i já dávku naděje. Bohu díky.

Děkujeme za rozhovor a přejeme hodně radostných a nadějných chvil nejen v centru pro mládež, ale i v osobním životě.

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Setkání biskupů s mládeží se již tradičně koná v sobotu před Květnou nedělí (v některých diecézích již o týden dříve) v rámci oslav Světových dnů mládeže. Také letos se biskupové ve svých diecézích sešli s mládeží, aby oslavili již XXV. světový den mládeže, kterému vybral Svatý otec motto verš z Markova evangelia: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal život věčný?“

Jako každý rok, tak i letos se do Salesiánského střediska v pražských Kobylisích sjely na čtyři stovky mladých z celé arcidiecéze, aby společně oslavili svůj den. Při společném ranním programu vystoupili mladí ze společenství z komunity Chemin Neuf a zahráli velmi působivé divadlo o zmítání člověka mezi dobrem a zlem. Na to navázal ve své katechezi otec biskup Karel Herbst a poté následovala modlitba, kterou si připravili mladí.

Dopoledne měli mladí možnost vybrat si z řady přednášek na zajímavá duchovní témata a odpoledne pak na témata aktuální. V nabídce

byly také sporty, tvořivé workshopy, čajovna a večerní koncert skupiny Boudapsova.

Jako zlatý hřeb programu byla mše svatá s kardinálem Miloslavem Vlkem, kterému mladí na rozloučenou a jako poděkování za jeho dlouholetou podporu Arcidiecézního centra pro mládež a mladých v diecézi darovali štolu se svými podpisy.

Veliký dík patří všem, kteří se na organizaci podíleli, zvláště salesiánům a ostatním řádům, a také ostravské skupině Credenc, která setkání hudebně provázela.

Setkání skončilo, hezké vzpomínky zůstaly. Díky Bohu za ně.

Helena Chromá

.....

Je 27. 3. 2010 a probíhá dvacáté diecézní setkání mládeže s otcem biskupem Vojtěchem. Katedrála je zaplněna do posledního místa. Začínáme katechezí otce biskupa a po ní se dělíme do čtrnácti skupin, z některých vybíráme pár postřehů:

Přednáška o životě sv. Anežky. „*Sestra Ludmila je skvělá přednášející – velmi poutavě a zajímavě nám vyprávěla o Anežčině dětství a dospívání, skoro se zdálo, že buď u toho osobně byla, nebo jí všechno alespoň Anežka povyprávěla.*“

Skupinka Umíte se správně rozhodovat? „*Určitě svého rozhodnutí nelitovali..:o) Přemýšlíte, že o rozhodování nejde mluvit nějak obecně? Sestra Marie dala tomuto tématu strukturu, zasadila (možná známé) věci do souvislosti a její dvě „spolusestry“ obohatily vyprávění o vlastní zkušenost.*“

Skupinka Jak se žije v hospicích? „*Nepřeháním, když spolu s ostatními označím přednášku jako strhující a přednášející jako naprosto výbornou – ochotnou, obětavou, milující svou práci i za cenu mnoha těžkostí.*“

Na oběd jsme si užili bagetu s kofolou a Šatlavu jako malý hudební dárek ke dvacetinám. Odpoledne byla chvíle na poselství Svatého otce mládeži a také na křížovou cestu v netradičním pojetí. Vrcholem setkání byla mše svatá.

„*Sice chválit moc neumím, ale letošní „diecézko“ si pochvalu určitě zaslouží. Byl jsem letos poprvé a měl jsem z něj velkou radost.*“

Dík patří organizátorům. Vždycky na podobných setkáních je pěkné vidět, že církev má do budoucna na čem stavět. To je pro mě vždy ohromná posila.

„*Děkuju Bohu za otce biskupa Vojtěcha, je to určitě člověk na správném místě a každé setkání s ním mě v tom utvrzuje. Jsem rád za to, že máme biskupa, kterého si můžu vážít i jako člověka a ne jen jako církevní autority.*“

P. Roman Kubín

Mladí ostravsko-opavské diecéze oslavili XXV. světový den mládeže již v sobotu 20. března v Kravařích. Na setkání s biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem přijelo z jedenácti děkanátů diecéze přes osm set mladých lidí. Dopolední program vyplnila hra, při které dvanáctičlenné skupinky na různých místech Kravař nacházely symbolické ztvárnění sedmi hlavních hříchů. Nalezený hřích pak mohli mladí přemoci citátem z Bible, který byl schován nedaleko stanoviště.

Po obědě, který připravila místní školní jídelna, se účastníci setkání opět sešli v kostele, kde si vyslechli katechezi na téma svátosti smíření i scénku připravenou kaplany pro mládež. O zpovědi se nejen hovořilo, ale desítky mladých lidí využily příležitost přistoupit ke svátosti smíření. Zájem o smíření s Bohem byl u mladých lidí mimořádný. Při mši svaté, která byla vrcholem setkání, se biskup František v homilii opět zamyslel nad tématem smíření, jak jej popisuje Ježíšovo podobenství O marnotratném synu a jeho setkání s milosrdným otcem, který je obrazem milujícího Boha.

Pavel Siuda

V Plzni bylo setkání již tradičně zahájeno páteční křížovou cestou, která se nakonec kvůli nepřízní počasí konala v katedrále sv. Bartoloměje. Rozjímání si připravili sami mladí z různých koutů diecéze a o hudební doprovod se postarala schola Cantorum Pilsensis, která přednesla několik starobylých postních zpěvů gregoriánského chorálu. Vyvrcholením dne bylo krátké slovo biskupa Radkovského o Turínském plátně, jehož kopie byla na setkání do katedrály zapůjčena.

V sobotu setkání pokračovalo na plzeňském salesiánském středisku a opět se sešlo na 200 mladých.

Hlavní přednášku na téma: „*Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?*“ přednesl známý český přírodovědec a teolog Marek Orko Vácha, písňemi program doprovodila známá plzeňská skupina Quo vadis. Na programu byly také workshopy – skupiny, kde se účastníci mohli věnovat různým tématům v menším počtu lidí.

Po obědě následovala mše svatá s průvodem s ratolestmi. V obětním průvodu byl přinesen také relikvíř a kalich sv. Jana Maria Vianneye. Na konci obřadů biskup František každému účastníkovi předal dárky – CD s nahrávkou Nového zákona ve formátu MP3 a knihu promluv papeže Benedikta XVI. pro mládež.

Petr Blažek

.....
Kroky asi 850 mladých lidí z celé diecéze směřovaly v sobotu 27. března 2010 do Hradce Králové, aby se tu setkali se svými biskupy a společně oslavili již jubilejní XXV. světový den mládeže.

Letošní setkání se neslo nejen v duchu ústředního motta z Markova evangelia: „*Mistře dobrý, co musím udělat, abych dostal věčný život?*“, ale také ve znamení loučení se s diecézním biskupem Dominikem před jeho odchodem do Prahy.

Pestrá směsice scének, písní a zamyšlení v zaplněném sále KD Střelnice směřovala ke stěžejnímu bodu dopoledního programu, kterým byl „kulatý stůl“ s otcem biskupem Dominikem. Tomu mladí nachystali překvapení v podobě prezentace o jeho životě, po jejímž promítnutí ho moderátoři zahrnuli všetečnými dotazy. V otevřených a často humorem nesených odpovědích např. pan biskup prozradil, že jako školák nevěřil tomu, co se píše v učebnicích dějepisu, že neměl rád tepláky a v současnosti si docela dobře odpočine u poslechu Pavarottiho. Vážnější byl jeho pohled na nebezpečí

pro současné mladé lidi, před kterými dnes stojí nepřeberné množství možností, ale přitom vzhledem k přirozeným limitům není možné mít všechno a všechno ozkoušet, a proto je třeba se včas a jasně rozhodnout.

Kolem poledne navázala bohatá nabídka alternativních programů. V prostorách Biskupského gymnázia se diskutovalo např. nad tématem partnerských vztahů, nacházení lidské identity, povolání, problematikou závislostí, aktuálních otázek života církve nebo postoji křesťana k politice. Někteří účastníci zvolili nabídku sportu, výtvarných dílen, školy modlitby a také možnost svátosti smíření nebo soukromé modlitby při eucharistické adoraci.

O půl druhé se od gymnázia vydal do ulic města dlouhý průvod křížové cesty, která vybízela v souladu s tématem roku k zamyšlení nad životem a posláním kněží.

Setkání vyvrcholilo slavnostní mší svatou, při které otec biskup Dominik promlouval o podobě lásky: „*Hovoříme-li o lásce, tak podoba lásky v křesťanství nemá podobu krásné dívky, nemá ani podobu krásného mladého muže, ale podoba lásky je logo křesťanství – Ukřižovaný na kříži, protože největší lásku má ten, kdo dává život za své přátele. (...) Kristus na kříži je znamením, že bolest, utrpení a smrt svůj zápas jednou provždy prohrály, protože Bůh v Ježíši Kristu skutečně dokázal, co je opravdová, věrná láska.*“

Na závěr byla katedrála několikrát zaplavena potleskem. Nejprve všechny přítomné doslova „postavil na nohy“ pan arcibiskup Karel, který ve svém proslovu mimo jiné prosil mladé, aby „*neodsunovali na druhou kolej zkušenosti těch starších*“ a aby při problémech s přijetím autority neopustili tu zásadní autoritu – autoritu víry. Poté přišel silný a srdečný okamžik díky biskupu Dominikovi, který mimo jiné dostal veliký koláč

v podobě knihy s vyobrazením katedrály a veršovaným přáním.

Při odchodu dostal ještě každý účastník symbolický „klíč od Božího království“. Vypadal úplně obyčejně, jen mu chyběly vybroušené zoubky – to na znamení skutečnosti, že křtem jsme každý získali „klíč k věčnému životu“, ale tím pozemským žitím ho musíme dotvořit – „vybrousit detaily“.

Ludmila Horáčková

V Litoměřicích začalo setkání mládeže již v pátek, a to mší svatou, po níž následovala křížová cesta a hra. Myšlenka programu měla dvě nosné linie. Hledání odpovědi na otázku „*Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?*“ a mapování prostoru kněžství (od povolání k plnosti kněžství).

Myšlenku realizovala hra s názvem Sedmá cesta (7w) neboli Cesta za věčným životem. Při hře se házelo kostkou, která symbolizovala přirozené rozhodování a jeho možnosti. Kostkou házeli kněží („průvodci na cestě“). Jejich hod (lidské možnosti vedené Duchem svatým) posouval poutníky na cestě. Na cestě poutníky čekaly různé překážky a Pokušitelka (doprovázená svým mazlíčkem – zlatým teletem), nabízející snazší cestu. Ta však ve skutečnosti nebyla cestou, protože nikam nevedla...

Způsob, jak překonat překážky, vybírali mladí lidé v sále. (Hra byla kombinací moderace a videostupů). Na konci hry moderátoři doputovali k zavřené nebeské bráně. Pokoušeli se hodit kostkou takové číslo, které by bránu otevřelo. Byla však zapotřebí sedmička, která na kostce není. Sedmička - symbol věčného života, kterého nemůžeme vlastními silami dosáhnout. Zklamání moderátoři odešli z pódia. Na plátně se u brány objevil stín kříže, přikutálela se kostka se samými jedničkami a brána se otevřela pro nás všechny.

Hlavním hostem setkání byl P. Vojtěch Kodet, OCarm., který promluvil na téma letošního setkání. Setkání završila mše svatá sloužená otcem biskupem Janem Baxantem.

Petra Přenosilová

Ve dnech 26. a 27. března 2010 se uskutečnilo diecézní setkání mládeže v Českých Budějovicích. Mládež se setkala se svými biskupy, Mons. Pavlem Posádem a Mons. Jiřím Paďourem, OFMCap. Na setkání přijeli mladí lidé z celé diecéze. Páteční program byl zahájen mší svatou v katedrále sv. Mikuláše. Svým slovem nás přivítal biskup Pavel. Poté jsme se mohli těšit na pašije, Ježíšův příběh, v podání čtyřčlenné plzeňské skupiny. Sobotní program byl zahájen uvedením do tématu a katechezí rovněž v českobudějovické katedrále. Celým programem doprovázela hudební skupina Memento ze Sušice.

Animátoři, mladí, kteří pomáhají v diecézi, si připravili pásmo duchovní poezie k tomuto tématu a plakát s mottem setkání. Následovaly přednáškové skupinky na Biskupském gymnáziu. Mladí měli během celého dne na výběr z 21 skupinek. V dopoledním programu jsme na přednášce otce Jiřího Paďoura diskutovali o tom, jaký je náš Bůh. S otcem Pavlem Posádem jsme mohli zakusit následovat Krista. V odpoledním programu jsme se například mohli vypravit na cestu do Santiaga de Compostela s Janem Lazarem.

V 15:00 hodin byla závěrečná mše svatá, kterou se završilo celé setkání. Kázání biskupa Jiřího povzbudilo mladé lidi ve víře a také k účasti na Světových dnech mládeže v Madridu v příštím roce. Závěrečnou písní Pokoj vám jsme se rozloučili nejen s mládeží, ale i kaplany a bohoslovci, kteří přijeli mládež podpořit.

Vendula Králová

V olomoucké arcidiecézi se konala děkanátní setkání. Děkanátní setkání uherskohradištského děkanátu proběhlo o víkendu po velikonočních v Ostrožné Lhotě, kde nás ubytovali v pastoračním domě. Začalo v pátek v 18:00 a ukončeno bylo v neděli 11:30. Cílem celého setkání bylo seznámení se s novými lidmi, „oduchovenění“ našich dušiček a také zamyšlení se nad způsobem žití našeho života. Pro účastníky byla připravena hromada her a jiných činností, ať už to byly hry v „kruhu přátel“ nebo skupinky, ve kterých jsme diskutovali mezi sebou. Do programu bylo zahrnuto i promítání krátkých, ale výstižných filmů. Po filmech následovala diskuze a reflexe k filmu.

To nejlepší ze setkání pro mě bylo asi to, že všichni lidé byli vstřícní, přátelští a cítila jsem se v jejich kruhu příjemně. Páteční den byl završen evangelizačním divadlem, které ztvárnila naše mládež z Boršic u Blatnice a večerní modlitbou. Sobotu jsme zakončili v místním kostele mší svatou, kterou doprovázela schola Duchna (= Duchovní nářez). A neděli jsme naopak mší svatou, jako správně křesťané, začali. Po úklidu jsme začali pomalinku odjíždět do svých domovů.

Já osobně s pořádnou dávkou křesťanského odhodlání a Duchem Svatým v srdci. Těm, kdo ještě na žádném setkání nebyli, vřele doporučuji a těším se na vás příště! :-)

Anička Halíková (16 let)

TÝDEN MODLITEB ZA MLÁDEŽ

Týden před oslavou XXV. světového dne mládeže probíhala v našich diecézích iniciativa Sekce pro mládež ČBK nazvaná Týden modliteb za mládež. Týden modliteb byl završen diecézním setkáním mládeže s biskupem a nebo vikariátním/děkanátním setkáním mládeže. Svou zkušenost nám napsala Markéta.

V sobotu se u nás v Pelhřimově konal osadní svátek. Během celodenní adorace jsme měli i my, mládež, hodinovou adoraci. A protože druhý den – v neděli – začínal týden modliteb za mládež, sešli jsme se znovu. Tentokrát byl čas domluvený na 19.00, ale byli i tací, kteří na adoraci šli dvakrát, protože při ranních ohláškách byla adorace ohlášena tajemně „dvojčasově“. Adorace byla zaměřena na mládež, ale mládež není samostatná jednotka. Smládežísouvisějící rodiny, z kterých vycházíme; staří lidé, kteří nám předávají zkušenosti, nemocní, od kterých se učíme trpělivosti

a statečnému snášení kříže, celá naše farnost a kněží, kteří nás vedou k Bohu.

Zkrátka při této adoraci jsme se snažili přiblížit k Bohu, naslouchat mu, ale také si uvědomit, že máme každý svůj úkol a své nezastupitelné místo. Po adoraci jsme se ještě na chvíli sešli na faře, kde jsme při obalování a popisování nových zpěvníků plánovali další akce. Při našem manufakturním stylu práce bylo hned hotovo, takže jsme se potom všichni vesele rozešli domů :-)

*Markéta Blažková,
farnost Pelhřimov, českobudějovická diecéze*

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ

Nejvyšší čas se přihlásit! Informace a přihlášky na DCM nebo na www.csa2010.signaly.cz
Cena je 1600,- Kč při úhradě **do 15.5.2010**, při úhradě později je cena 2000,-Kč

MODLITBA ZA SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE V MADRIDU

Příteli a Pane náš, Ježíši Kriste,
jak jsi veliký!
Svámi slovy a činy jsi nám zjevil,
kdo je Bůh, tvůj Otec a Otec nás všech,
a kdo jsi ty: náš Spasitel.
Voláš nás, abychom byli s Tebou.

Chceme tě následovat, kamkoliv půjdeš.
Vzdáváme ti díky za tvé vtělení;
jsi Věčný Syn Boha,
ale ponížil ses a stal ses člověkem.
Vzdáváme ti díky
za tvou smrt a zmrtvýchvstání;
byl jsi poslušný vůli svého Otce až do konce,
a proto jsi Pán všech a všeho.
Vzdáváme ti díky,
protože v Eucharistii jsi zůstal s námi;
tvá Přítomnost, tvá Oběť, tvá Hostina
nás vždy zvou,
abychom byli spojeni s Tebou.

Voláš nás, abychom s Tebou spolupracovali.
Chceme jít tam,
kam nás pošleš zvěstovat tvoje Jméno,
uzdravovat ve tvém Jménu,
doprovázet naše bratry k Tobě.

Dej nám svého Svatého Ducha,
aby nás osvětil a posílil.

Panna Maria, Matka,
kterou jsi nám dal na kříži,
nás stále povzbuzuje,
abychom dělali, cokoliv nám řekneš.
Ty jsi život.
Ať naše mysl, naše láska a naše skutky
jsou v tobě zakořeněny!
Ty jsi naše skála.
Ať víra v tebe
je pevným základem celého našeho života!

Prosíme tě za papeže Benedikta XVI.,
za biskupy,
za všechny, kteří připravují
Světové dny mládeže v Madridu.

Prosíme tě za naše rodiny a přátele
a zvláště za mladé lidi,
aby tě poznali při tomto setkání
díky radostnému a pevnému svědectví víry.

Amen.

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ
KROMĚŘÍŽ, 15. - 22. SRPNA 2010
Téma? DUCHOVNÍ ŽIVOT
Kdo? AKTIVNÍ MLADÍ LIDÉ
Přihlášky na diecézních centrech pro mládež!
Do konce května máš možnost získat dárek...

Ukážu ti
**CESTU
DO NEBE**

RORATY 2009

POSLUŠNOST

MODLITBA

POMOC SVATÝCH

DŮVĚRA V BOHA

POKORA

ZPOVĚĚ

SVĚTIT NEDĚLI

PŮST A POKÁNÍ

OCHOTA TRPĚT

VYTRVALOST

ZBOŽNOST

ODVAHA

